

§ 6. Dersom der ved Nationalbankens Benyttelse af den i de foranstaaende Paragraffer 3—5 ommeldte Valutakredit skulde opstaa et Tab, vil dette være at bære af Banken, saa vidt Bankens Nettofortjeneste for Bankens Regnskabsaar 1924—25 og 1925—26 strækker til. Overstiger det nævnte eventuelle Tab dette Beløb, skal Staten bære den overskydende Del af Tabet.

Hvis Bankens Nettooverskud for de to nævnte Regnskabsaar ikke medgaar til Dækning af det i denne Paragrafs 1. Stk. ommeldte Tab, vil Nettooverskuddet eller Resten af dette saa vidt fornødent være at anvende til at dække Statens eventuelle Tab ved den i Lov Nr. 432 af 16. November 1923 ommeldte Egaliseringsfond og ved Indløsning af Skillemønt modtagen fra Sverige.

Ved Beregningen af Bankens Nettooverskud for de nævnte to Regnskabsaar vil Bankens Regnskab være at opgøre paa den hidtil sædvanlige Maade, i hvilken Henseende bemærkes, at de af Banken opsamlede Fonds ikke forrentes. Særligt bemærkes, at Nationalbanken er berettiget til ved Nettooverskuddets Beregning at fradrage Bankens eventuelle endelige Tab ved den i Lov Nr. 432 af 16. November 1923 ommeldte Egaliseringsfond.

§ 7. Snarest muligt efter Udløbet af Aaret 1926 finder der en afsluttende Opgørelse Sted vedrørende Statens og Nationalbankens indbyrdes Mellemværende ifølge nærværende Overenskomst. Det Nettooverskud, som Banken muligt maatte indtjene i dens Regnskabsaar 1924—25 og 1925—26, skal blive henstaaende paa en særlig Konto i Banken, og det paa denne Konto pr. 31. December 1926 indestaaende Beløb indgaar med paaløbne Renter beregnet efter samme Rentesats, som Staten svarer af sin Skyld til Banken, som et Led i den nævnte afsluttende Opgørelse.

Det Beløb, som Staten efter denne Opgørelse eventuelt skal betale Banken, bliver at debitere Statens Konto i Banken.

§ 8. Dersom særlige Forhold maatte nødvendiggøre det, vil Ministeren for Industri, Handel og Søfart i Forbindelse med Finansministeren paa Nationalbankens Begæring søge tilvejebragt Rigsdagsudvalgets Tilslutning til Anvendelse af den i § 3, 2. Stk., Litr. a. i Loven af 20. December 1924 indeholdte Dispensationsbeføjelse, ligesom Ministrene erklærer sig villige til, naar Banken ønsker det, at foranledige Rigsdagsudvalget sammenkaldt og til i Samraad med dette saa hurtigt som muligt at søge tilvejebragt saadanne Foranstaltninger, som maatte vise sig paakrævede til Opretholdelse af de i Loven ommeldte Valutakurser samt til Modvirkning af en for stærk Anspændelse af Valutakreditten.

Hvis Nationalbanken paa Grund af Forholdenes Udvikling